

הקרב היחיד בחיי (שאינו משפטי...) -נתי רון מ"מ 1 פלוגה ו'

להבדיל מכם שועלי קרבות ותיקים בוגרי מלחמת יום הכיפורים וחלקכם גם ששת הימים (!) עד 1982 לא זכיתי להשתתף במלחמה . כשהייתי צעיר חשבתי שזה חוסר מזל כשהתבגרתי ובמיוחד אחרי של"ג הבנתי שזה היה מזלי שנולדתי באוקטובר 55 ולא שנה לפני כן ...

על מנת להזדהות עם אבי פינקלשטיין אפתח גם אני במעשה בבחורה. בשנת 1982 הייתה לי חברה אמריקאית סטודנטית והתכוונו לנסוע יחד לחו"ל (לבית הוריה בלוס אנג'לס – בל אייר למי שזה אומר משהו ..) אחרי שאסיים את בחינות לשכת עורכי הדין באוקטובר. הבחורה שמעה על מלחמות רק מסרטים שראתה על ווייטנאם. כשבאו לגייס אותי היא פרצה בבכי ואמרה *will I ever see you again* ? אמרתי לה מאמי (סתאאם.. אז לא שמעו על מילה כזו בטח אמרתי *honey*) אני לא מתכוון למות.. וחוז' מזה מלחמות אצלנו לא לוקחות כל כך הרבה זמן . עכשיו יוני , יש עוד זמן עד אוקטובר...היא לא האמינה לי. כך יצאתי לגיוס כשחברתי נפרדת ממני לנצח...

מהבלגאן בבית דרס זכורה לי רק החוויה כשיום טוב מפקד האוגדה (או אולי אמציה המח"ט על כל פנים, אלי מזור, זה לא קרה סביב דברי המג"ד) בא לתדרך אותנו ותיאר איך ניכנס ללבנון בכל הכח יחד עם אוגדות נוספות. נדהר בטורי שריון אמיצים וחזקים בלה בלה בלה. זה היה כל כך "מרגיע" שהתותחן שלי (שמו כמובן שמור רק עימי) מייד קרס להלם קרב (כפי שמזור זוכר היטב) והתוצאה שעליתי לצפון ללא תותחן ! אגב בניגוד למה שאלי זוכר בסוף הבנתי שמישהו חשב שהכי חכם יהיה להעלות את אותו בחור לגדוד ולצוות אותו למרפאה .. המסכן נחשף במצבו למראות שנחסכו מרובנו.(!) טוב , אז הצבא עוד לא הבין עד הסוף את המשמעות של הלם קרב. היום זה לא היה קורה.

עולים צפונה. מצטרף למה שכתב אלי מזור על בית הפנקייק. מאז ועד היום כף רגלי לא דרכה שם! עשו מיליונים על כל הצבא שעלה צפונה ואני ביקשתי שיחת טלפון (כנראה לאמריקאית שמאחור..) והם לא הסכימו...בדרך באוטובוס שומעים את אלכס אנסקי בתוכניתו 707 מדווח שכל טילי הנ"מ של חיל האוויר הסורי הושמדו (מבצע מזהיר של חיל האוויר שלנו שנשכח בינתיים).. חברנו לטנקים בבית אליעזר ותוך זמן לא רב ניתנה הפקודה להיכנס ללבנון.

ליד שער עגל ממש שנייה לפני שנכנסנו, למרבה המזל, מישהו חס עלי והכניסו לטנק שלי תותחן ושמו מועלם. מפקח במס הכנסה בנתניה שאחרי המלחמה הפך לחרדי שאפילו לא יכול לקרוא את מה שאני כותב כאן. אין לו מחשב או סמארטפון וכמובן לא אינטרנט. אדפיס עבורו לקראת הפגישה הפלוגתית בספטמבר. (רמז לפלוגות האחרות שעוד לא התארגנו על פגישה שכזו..)איתי בטנק גם דני גרבר הנהג ועמוס אוזן טען –קשר

אני זוכר שעצרנו לפני הכניסה ושמנו על הצריחים יריעות צבעוניות לטובת זיהוי למטוסים שלנו. יש יחידות שזה לא עזר להן. גיא כתב על זה משהו.

ובכן נכנסנו ללבנון אחה"צ. באור יום. לא אתווכח עם גיא אם הפלוגה שלו נכנסה ראשונה או שלנו. מה שאני זוכר הוא שלפתע בעיקול הדרך הטנק של עמרני, המ"פ, שנסע לפני-מתהפך. לפני כן הזהירו אותנו על דממת אלחוט חמורה. 2 שניות להתלבטות ו- פרצתי את רשת הקשר. תוך כדי דיווח אני רואה את הצוות אחד אחד נחלצים מהטנק. חזרה נשימתי. מוטי המג"ד עולה מולי: "יש לך מצוירת?" בטח... זרוקה בצריח באיזשהו מקום בשביל מה הייתי צריך? עד לפני דקה היה לי את עמרני מ"פ מקצועי ונווט מעולה. מוצא את המפה: "חיובי". מוטי שואל "מזהה כחול אxxx על ציר מיכה? – תגיע לשם". מה? עכשיו לנווט? מזל שזה על ציר...אומר לדני הנהג להסתכל על מד הקילומטרים כדי שלא נפספס. כמו בוויז...בחווייה שלי אני הייתי הטנק הראשון המוביל בגדוד בחטיבה ובאוגדה. יכול להיות שגיא היה לפני כי התקדם הרבה בזמן שהתעכבנו. מכל מקום אני לא ידעתי זאת ושקשקתי מכובד האחריות! אחרי נסיעה של מספר שעות הגענו כבר בתוך חושך מוחלט לאותו כחול שם עצרתי ובמהרה הצטרף כל הגדוד (ואולי גם גיא שכבר היה שם...). יורדים מהכלים ומוטי מורה לאבי פינקלשטיין להיות המ"פ. אבי חבר יקר איש מצחיק ומבחינתי מלך מלכי המלכים בהיותו בוגר יום כיפור. שמחתי מאוד מאוד שהאחריות ירדה ממני!

אני זוכר את הגדוד מתחיל לנוע לפנות בוקר ועל הכביש מוטל משהו שותת דם שנדרס על ידי כל הטנקים. קיוויתי שמדובר בבעל חיים ולא בגופת אדם...לזה התווסף המחזה של כלי רכב פגועים ומחלקם מיתמר עשן שחור. בבת אחת הבנתי מה זו מלחמה ומה לא הפסדתי ב1973...בדרך למשולש טובלנו ולפני שפנינו ימינה לכיוון צפון מזרח לצורך ההסתערות רואה לפתע טנקים ישראלים נוסעים מולי על ציר מיכה לכיוון הנגדי! עם מדפים סגורים! מה קורה כאן? אני גדלתי על "חשופים בצריח". אולי זה טנקים של הסורים? לא. זה טנקים שלנו. אחד מהם כמעט התנגש בטנק שלי. בדיעבד מתברר שמדובר בטנקים מהגדוד של עירא שקיבלו פקודה לסגור מדפים כי הפיקוד (שהכניס אותם לבוץ הזה) ארגן עבורם ארגז אש ארטילרית של לא פחות מחמישה אגדים ארטילריים שנחתה ממש לידם כדי להבריח את הסורים ויחד עם פעילות הגדוד שלנו זה מה שאפשר להם להיחלץ לכן הם נסעו מולנו דרום מערבה על ציר מיכה עם מדפים סגורים. ומהר!. את כל זה לא ידעתי ולא הבנתי אז כמובן אבל לא היה לי זמן לחשוב כי מייד לאחר מכן נכנסנו להסתערות. בשלב הזה נותרו בפלוגה רק 6 טנקים. 4 טנקי הקצינים אבי (עם דניאל לוי ג'קי ויוסי ניסן ז"ל) אלי מזור (עם וקנין קותי וגניגר) שי דגן (עם שלמברג וסולי ו ?) ואנוכי ושני טנקי הסמלים עופר (עם גלעד ארווין וציגלוב) ופיני (עם ג'ו שחרור ושרעבי). הרגשתי מאוד מאוד בטוח עם אנשים כל כך וותיקים ומנוסים.

החברים תיארו היטב את השלב שקדם להסתערות . את השמש בעיניים שלא אפשרה לראות על מה יורים ולכן לא אוסיף על דבריהם. מבחינתי ההסתערות –כמו גם התנועה והאש של הפלוגה והגדוד -הייתה בדיוק כמו שלמדנו בתרגילים בצאלים הסתערנו ביישור קו וירינו כמו משוגעים . נכון, עופר, טנק הסמל הוותיק שלי -לא יישרתי קו איתך לפני שיריתי מימינך וסליחה שחשת שזה מסכן אותך אבל הייתי חייב להוציא פגז וזיהיתי בבירור את הטנק שלך משמאלי . טווחי בטחון של מלחמה...גם אני זוכר את החייל הסורי השמן שעמד עם אקדח תחוב בחגורתו בכניסה ל"פיתה" והרים ידיים . לא יכולתי לירות בו . קיוויתי שמישהו מאחרי יפתור את הדילמה ... עכשיו אני מבין שכולם היו שותפים לדילמה הזאת...

חווייה לא פשוטה שממש הדחקתי 35 שנה ונזכרתי בה רק לקראת הכנס הגדודי לפני חודש.: תוך כדי ההסתערות אוזן הטען צועק לי שרימון מהטנק שלנו נפל ונתקע בין הצריח לרצפה. פחד אלוהים. נעלתי את הצריח (כלומר ביטלתי את האפשרות לצודד) והתפללתי ...למזלנו ההסתערות נגמרה די מהר ודבר ראשון שעשינו בקו עמדות היה לזחול לרצפת צריח ולצודד ידנית כדי לחלץ את הרימון . למזלנו הוא נמצא כשנצרתו במקום . שוב חזרתי לנשום...

"מטח סיום " שקדם להפסקת האש (אגב היו גם מטחים רציניים מאוד מהצד שלנו לכיוון הסורים .אח"כ הבנתי שזה היה מנשק שהיה אז סודי) שלאחריו ראיתי חיילי חי"ר סדירים שלנו שגולשים רגלי לכיוון משולש טובלנו . לפתע ראיתי שני חיילים ישראלים באים מולנו וביד מחזיקים ציצית . כמו דגל לבן. מתברר שהיו חיילים הסדרניקים מהגדוד של עירא . החירניקים לקחו אותם. עכשיו אני מבין מאבי שזו סיירת מטכ"ל שחיפשה נעדרים מהגדוד של עירא.

בזמן שאנחנו בעמדות מייד אחרי הפסקת האש, עומדים. שקט מוחלט. אין ירי. פתאום את השקט מפר רעש של משאית אדומה שלא שמעה על הפסקת האש נוסעת בשאננות על ציר מיכה מכיוון האויב לכיוון שלנו. מה עושים ? יורים? לא יורים ? תוך דקה מישהו פרקטי מעיף פגז פוגע בול והמשאית נדלקת.

הגדוד התכנס לחניון יום כל פלוגה מסודרת בטור וכל הפלוגות יחד יוצרות מעין מלבן. כמו מסדר סיום של תרגיל. אז התחילו להגיע אלינו בשורות האויב לגבי פלוגה ח' והחרמ"ש . עד אז כל מי שלא היה ברשת הגדודית היה באופוריה . לא ידענו ולא הבנו את האסון שפקד את הגדוד . כל החיוכים נמוגו וכל אחד שקע בהרהורים על הנופלים שאת חלקם הכרנו באופן אישי . יהודה אייזיק ז"ל ויהושע בן נון ז"ל היו מט"קים שהגיעו איתי מהסדיר בגדוד 429. שמענו על הפצועים והתפללנו להחלמתם. אז גם שמענו על פציעתו הקשה מאוד של מוישלה.

בשלב הזה מצטרפים אלינו רחימפור הרס"פ וחזי שליים הפקיד וגם יוסי ווייס מוריס הקוסם פישר אפרגן אריה קופר ווליוביץ ובוריס. כל אלו שהיו בכלים

שנתקעו בדרך על ציר מיכה ואנשי החוליה הטכנית הפלוגתית) מצטער שאין לי את שמותם אשמח אם משהו ישלים). אליהם מצטרפים נחום לוי ואבי חנצ'ינסקי מהטנק של עמרני שנפל (עמרני ודוד סלע נפצעו ופוננו) שבדיעבד מתברר לי שלמרות שנפצעו צורפו לשיירה הגדודית ובהיותם בתאג"ד טיפלו בעצמם בפצועים (ואפילו בפצועים סוריים). נחום לוי הנשים את שוקר ז"ל עד מותו ! עימם היגיע גם אריה עצי פרי הוותיק והטוב שיצא מיד לארץ לסייע לגדוד בהתארגנות עם הלוויות והפצועים (ואחר כך ליווה את המשפחות השכולות עשרות שנים כולל בקרן שהוקמה עבורם . צריך להוקיר אותו על כך . גם לו אין סמארטפון ולכן נח לי לאמר את שבחו שלא בפניו. אחד האנשים הכי טובים (שהכרתי). הוא לקח מאתנו מספרי טלפון כדי להתקשר למשפחות שלנו. את השירות שלא הצלחתי לקבל בבית הפנקייק קיבלתי בסולטן יעקב...

אני זוכר שלקראת היציאה מלבנון מוטי בא להתייעץ עם החיילים. הציעו לו או לעשות מיד 30 ימים נוספים (בלבנון כמובן) ואז " נגמור עם זה" (לשנת 1982 בלבד כמובן...) או להשתחרר עכשיו ולהתגייס שוב במהלך החודשים הקרובים מתישהו. פה אחד אמרנו " משתחררים עכשיו ". בהמשך – או שהפריץ ימות או שהכלב ימות.. וכך היה ! הצבא הבין שזו אכזריות לקרוא שוב לאחד הגדודים שחטף הכי הרבה במלחמה והניחו לנו ולא קראו לנו שוב- באותה שנה...

חוויה אחרונה שאותה אכנה " כבוד של קצין פולני". : נוסעים בטור בציר היוצא מלבנון . מאחורי מזדחל ג'יפ של הסיור . לא מצליח לעקוף את השיירה הרבה מאוד זמן . אני כמו אידיוט אומר לנהג שלי לשבור מעט שמאלה כדי לאפשר לו לעקוף. תוצאה מידית -פריסת זחל עם נזק בלתי הפיך לגל ההינע . החימוש לא יכול להגיע אלינו כדי לסייע כי הציר צר וכל פעילות חילוץ תחסום את הציר. יושבים על הצריח יממה שלמה ומחכים שכל האוגדה תסיים לעבור (וכל מי שעובר זורק לנו "מילה טובה"...) ורק אז יכול היה מ"מ החימוש עמוס לוש המתוק לבא עם ריו חץ ולתקן את מה שהיה צריך כדי לאפשר לנו לנוע ולצאת מלבנון .

הגענו לבית דרס יום או יומיים אחרי כולם אבל הרבה לפני אוקטובר... חברתי האמריקאית הייתה מאוד מופתעת לראות שאני בחיים...נסענו אמנם לאמריקה באוקטובר אבל בסוף התחתנתי עם מישהי אחרת (ישראלית ...) .